

LISA HENRIKSSON

Calea mea
SPRE FERICIRE

Pentru Nova și Mio,
întrucât îmi arătați mereu posibilități noi

„Pentru mine, fericirea este spațiul în care am un sentiment de bucurie și pace, precum și posibilități și alegeri infinite.

Când ai fericire, îți dai seama că nu este nimic ce nu poți să creezi sau să produci.“

GARY M. DOUGLAS

„Ne trebuie un mod substanțial nou de a gândi dacă vrem ca omenirea să supraviețuiască.“

ALBERT EINSTEIN

Introducere

Locuiam într-o casă perfectă, înconjurată de un gard alb din lemn, într-o suburbie frumoasă chiar la marginea orașului Stockholm. Aveam un logodnic iubitor, frumos și de succes. Cei doi copii ai noștri, un băiat și o fată, ne completau familia. La vârsta de 32 de ani, aveam deja o carieră extraordinară în spate și avansam pe calea construirii unei afaceri personale de succes. Aveam tot ce-mi dorisem vreodată. Reușisem în viață. Atunci, de ce nu eram fericită?

Aceasta este povestea Micuței Raze de Soare, al cărei zâmbet sincer, strălucitor îngheța câte puțin cu fiecare efort de a face ce trebuie în viață, de a realiza ce se aștepta de la ea și de a se integra. Este o poveste despre cum universul de posibilități infinite al unei fetițe s-a restrâns pentru a face loc unei lumi pline de așteptări și drumului prestabilit către succes.

Dar este și povestea călătoriei unei femei dincolo de realizările de succes, dar nesatisfăcătoare, dincolo de durerea fizică, de autojudecarea fără sfârșit și de tristețea de fiecare zi, dincolo de ideile altor oameni despre bine și rău și dincolo de așteptările tuturor celorlalți. Aceasta este povestea despre cum a ajuns

ea să strălucească din nou. O poveste despre cum un univers de posibilități infinite s-a dovedit a fi mai mult decât fanteziile unei fetițe. Și cum fericirea a ajuns să fie ceva foarte diferit și mult mai mare decât oricare dintre definițiile pe care le-a găsit pe drum.

Acesta nu este un manual de instrucțiuni. Dorința mea este ca această carte să te inspire să îți pui întrebări despre ce este adevărat pentru tine, ce îți dorești cu adevărat și ce ai putea alege privind dincolo de toate așteptările și prejudecățile despre ce e corect și greșit, bine și rău.

Cartea include câteva instrumente simple pe care le-am folosit pentru a-mi schimba întreaga viață. Multe dintre ele provin din diferite materiale de curs și cărți de la Access Consciousness®, precum și din conversații cu prietenul meu și adevăratul catalizator al schimbării mele, Dr. Dain Heer. Access Consciousness® a contribuit și continuă să aducă beneficii în viața a mii de oameni din întreaga lume, dar nu pretinde niciodată să fie singura cale, sau calea corectă, de realizare a schimbării sau atingerii a fericirii. În Access Consciousness® nu vei găsi răspunsuri cu privire la cum să-ți trăiești viața sau ce alegeri să faci. Nu vei găsi vreo dorință de a dovedi că ceva este adevărat, nici vreo metodă sau vreun alfabet al succesului. Dimpotrivă, vei găsi întrebări simple și alte instrumente care îți vor reda puterea și te vor ajuta să îți recunoști propria cunoaștere despre ce e bine pentru tine și cu ce dorești tu să contribui în lume.

Am scris acest text din perspectiva celei care sunt astăzi și a tiparelor pe care le observ privind în urmă la viața mea. Sunt

sigură că am uitat multe amănunte și poate că unii dintre oamenii care mă cunosc vor crede că am pus prea mare accent doar pe anumite evenimente. Dar aceasta este povestea mea – povestea despre cum m-am aruncat cu capul înainte într-o lume plină de așteptări pe care învățasem să le împlinesc, dar cu un cost atât de mare.

Nu sunt unică. Trăim într-o lume plină de cerințe și așteptări. Încercăm să ne ghidăm după opinii diferite cu privire la ce este corect și ce este greșit, bun și rău, ce pare a fi un succes, și nu eșec etc. Nenumărate voci ne spun cu ce să ne îmbrăcăm, ce să mâncăm, cum să facem sport, cu cine să ne căsătorim, ce ar trebui să realizăm și așa mai departe. Chiar și corpul ne este o excelentă țintă a prejudecăților. Iar dacă nu reușim în ciuda tuturor „adevărurilor“ care ne sunt spuse, putem oricând să ne corectăm chirurgical corpul ca să se potrivească cu fotomodulul retușat, fictiv, pe care încercăm să-l copiem. În strădania noastră de a ne integra și de a „face ce trebuie“ creăm stres, anxietate, epuizare și depresie. A nu ne simți minunat, nici măcar bine, a devenit norma pentru mulți.

Eu sunt suficient de norocoasă să trăiesc într-o zonă bogată a lumii. Majoritatea concetățenilor mei nu trebuie să cerșească sau să se lupte pentru a avea ce pune pe masă. Prin urmare, este problema fericirii o chestiune de lux pentru micul număr de oameni norocoși să fie bogați de pe această planetă? Poate că da. Dar dacă este așa, atunci avem cu atât mai multe motive să contribuim la fericirea restului omenirii folosindu-ne resursele și timpul pentru a explora diferite moduri în care putem acționa – moduri în care să creăm mai puțină separare, mai

puține conflicte și mai puțină distrugere. Eu cred că asta trebuie să facem.

Și nu sunt singura. Acest fenomen este în creștere în lume. Un număr tot mai mare de oameni de știință, lideri de corporații, artiști, avocați, studenți și femei casnice – niciunul dintre ei neputând fi considerat vreun entuziast susținător al curentului New Age sau vreun ghicitor în globul de cristal – vorbesc despre realitatea unei conștiințe superioare. Jurnalista Diana Collins numește această mișcare The New Consciousness Crowd [„Adepții Noului Conștiințe“].* Și nu este deloc o mișcare neînsemnată – cuprinde milioane de oameni și este noul curent de masă. Acești oameni înțeleg că forța directoare ce stă în spatele creației lumii în care trăim este starea noastră de conștiință individuală, dar și colectivă. Temele ei de dezbatere variază de la intuiție la invențiile ecologice și neuroștiințe. Și are un scop simplu, dar profund: a fi fericit și a stăpâni arta creării acestei fericiri!

Bucuria este adesea o stare naturală a copiilor. La fel a fost și pentru mine. Nu aveam nevoie de niciun motiv anume ca să fiu fericită în copilărie. Pentru cei mai mulți adulți, însă, sentimentele de fericire par mai puțin accesibile și fericirea autentică este adesea neclară și greu de definit. Când întâlnim oameni foarte fericiți, mulți ne simțim chiar ofenși. Deși majoritatea, ocazional, resimțim sentimente de fericire, adesea tot invidiem viața aparent mai fericită a altora, așa cum apare ea descrisă în revistele tabloide și în filmele romantice. Simțim adesea că o astfel de viață chiar nu ne este sortită sau că suntem mai puțin

* *Huffington Post*, 13 noiembrie 2014.

norocoși decât alții. Este interesant că termenul „fericit” derivă dintr-un cuvânt vechi (*felix*) care înseamnă „norocos” sau „de bun augur”.

Se pare că fericirea este departe de a fi o stare dată a minții pentru cei mai mulți oameni sau chiar ceva ce poți controla. Freud a exprimat-o spunând „Ne simțim tentați să spunem că intenția ca omul să fie «fericit» nu este inclusă în planul Creației”. Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care obiectivul terapeutic în psihologia modernă este în general rezolvarea conflictelor sau a problemelor interne, mai degrabă decât realizarea fericirii. Fericirea este adesea văzută ca sentimentul de bucurie care vine odată cu succesul sau cu circumstanțe norocoase. Cu un asemenea punct de vedere, este ușor ca fericirea să fie presupusă sau încercarea de a obține fericirea să fie abandonată. Eu am făcut primul lucru. Cu muncă grea și gene bune, fericirea era musai să apară.

De la Aristotel încoace, mulți filosofi au susținut că găsirea fericirii este chiar sensul vieții. Dalai Lama vorbește despre aceasta în învățăturile sale. Deci, ce ne trebuie pentru a o realiza? Ce trebuie să facem diferit pentru a trăi într-o stare a minții și într-o lume în care jocul, plăcerea, vindecarea și fericirea sunt stările normale? Ce s-ar schimba atunci pentru viitorul nostru?

Dacă definiția nebuniei este să faci același lucru iar și iar așteptându-te la un rezultat diferit, nu cumva avea Einstein dreptate și când spunea că nu ne putem rezolva o problemă cu aceeași formă de gândire pe care am folosit-o când am creat-o? Și este suficient oare doar un nou mod de gândire? Sau este acum momentul să ne deschidem către un tip de cunoaștere foarte diferit, către o conștiință mai largă, ce depășește

concluziile gândirii noastre cognitive? Este acum momentul pentru un mod diferit de a funcționa în această realitate? Eu zic că a venit timpul. Dacă mi te alături pentru un moment în călătoria mea, îți voi spune cum a devenit aceasta pentru mine realitatea.

„Care este acel lucru pe care îl știi și pe care,
dacă ți-ai da voie să-l știi, ar schimba totul?“

Dr. DAIN HEER

Partea I

Micuța Rază de Soare

Medicul s-a uitat la mine cu regret și a spus:

— Îmi pare rău, dar copilul nu mai este viu în pânțele dumneavoastră. Se pare că fătul este mort de două săptămâni.

Am țipat. Nu, am urlat ca un animal. Am bătut aerul cu brațele, de panică, și am auzit sunetul obiectelor de metal lovind podeaua. Apoi m-am pierdut într-un somn întunecat, primitiv.

Am părăsit spitalul în ziua următoare, încă sângerând și disperată. Înapoi în casa cea perfectă – unde camera copilului, în așteptare, părea să se mă privească dezamăgită –, am căzut într-un somn fără odihnă...

Sunt iar la Café Opera. Simt gustul băuturilor dulci și văd fumul din mașinile de făcut fum de pe ringul de dans. Dansez fără să ating podeaua. Deodată, sunt pe bancheta din spate a unei mașini care merge cu viteză pe autostradă...

Vreau să mă trezesc, dar, în schimb, imagini refulate ale unui atac încep să-mi licărească în minte. Când mă trezesc, îmi blestem singură eșecul. O durere insuportabilă pare să-mi sfâșie

pântecele. Încerc să mă ridic, dar cad urlând la loc în pat. Tomas se trezește. Ridică spătarul și descoperă că salteaua e udă de sânge. Pentru a doua oară în 24 de ore, leșin și nu-mi revin până când aud vocea calmă a lui Tomas spunându-mi că ambulanța este pe drum. Trebuie să dau drumul mâinii lui calde și sigure când paramedicii mă iau pe targă.

– Unde e Tomas? întreb neliniștită când ambulanța trage în fața casei.

— Tatăl ne urmează în mașina din spate.

Îmi ia câteva secunde să înțeleg la cine se referă.

– Tatăl.

Tată, tătic. Și, totuși, nu. Eram atât de aproape să am tot ceea ce am vrut vreodată. Și, totuși, nu. Viața mea perfectă se spulberase în o mie de cioburi.

Capitolul 1

Micuța Lisa

Cei mari îi spuneau Micuța Rază de Soare. Îi spuneau adesea că este cel mai drăgălaș și mai fericit copil pe care l-au văzut vreodată. Mulți aveau o licărire specială în ochi când o priveau pe această fetiță blondă, ca și cum le-ar fi luminat lumea pentru o clipă. Încă din noaptea aceea friguroasă de ianuarie 1976, când se născuse, lumina fusese tovarășa ei. Micuța Rază de Soare eram eu.

*Copilăria mea de poză Rockwell**

În copilărie, căminul meu părea unul ideal. Era mama, o femeie foarte energică și bună, care urca cu succes scara ierarhică în industria bancară. Tăticul meu, gentil și cu vorba blândă,

* Norman Rockwell (1894-1978), artist american ale cărui creații prezintă variante idealizate ale vieții cotidiene. (n.tr.)

lucra ca profesor. Împreună, ne făcuseră pe sora mea mai mare, Camilla, și pe mine, micuța Lisa. Viața noastră urma aceeași rutină ca a celor mai multe familii suedeze din clasa mijlocie: seară de film și pizza și bomboane vinerea, cina la vecini sâmbăta, duminică cina la bunici. Părinții mei mergeau cu mașina 30 de kilometri de la Hindås la Gothenburg în fiecare zi la serviciu. După școală, sora mea și cu mine mergeam pe jos până la locuința bonei și stăteam acolo până când ne luau părinții, la ora 6 ca să mergem acasă, să ne facem temele și să ne bucurăm de puțin timp în familie înainte de a merge la culcare. Nimic nu se schimba niciodată în rutina noastră săptămânală. Mereu așteptam cu nerăbdare seara de vineri și ne așezam împreună în fața televizorului.

Eu și sora mea eram foarte diferite. Eu eram cea curioasă. Începusem la o vârstă foarte fragedă să cuget la întrebările mari ale vieții și încercam să înțeleg lumea din jurul meu. Camilla nu se îndoia de lucruri la fel ca sora ei mai mică. Niciuna nu eram mai bună decât cealaltă, desigur, ci doar diferite.

Magie, confort și liniște

Eram o familie obișnuită, trăiam într-un oraș obișnuit și vecinii noștri erau oameni care trăiau vieți obișnuite. Totuși, eu vedem că există și locuri magice în jurul nostru: pădurea cu copacii ei mari, printre care ne ascundeam, stâncile misterioase cu cel mai moale mușchi verde și poienile secrete cu izvoare clipocitoare... Aceste peisaje au devenit locul nostru de joacă. Mă cățăram cu Camilla în copaci, construiam case în copaci,

culegeam fructe din pomi și ne dădeam cu sania când ninge. Mereu ne distram cu ceva și de obicei stăteam afară până când stomacul sau hainele de pe noi ne îndemneau să mergem acasă.

Fiind singurele nepoate ale bunicilor noștri, atât din partea mamei, cât și a tatălui, nu ne lipseau iubirea sau atenția. Bunicii noștri locuiau în apropiere și veneau foarte des pe la noi. Bunicul m-a învățat toate jocurile de cărți pe care le știu, iar bunica întotdeauna avea congelatorul plin de gogoși cu vanilie. Toate această iubire ne făcea să ne simțim foarte în siguranță și îmi oferea destul spațiu ca să fiu curioasă. În lumea mea, se putea întâmpla orice lucru și orice lucru era posibil.

Mama spune că am fost un copil foarte fericit, că nu am fost niciodată mofturoasă și nu făceam trăsnași. Îmi imaginam și visam mult cu ochii deschiși. Dacă eram vreodată tristă sau morocănoasă, tot ce trebuia să facă era să-mi dea o carte, iar chipul meu se lumina și mă afundam imediat în lumea poveștilor.

Aveam propriul meu fel de a fi și puneam multe, multe întrebări despre cum merge lumea. Am înțeles foarte devreme realitatea dură din afara casei mele confortabile și sigure. Din când în când, se prelingea în bula meu de fericire. Mi se părea străină și îmi amintesc clar că mă întrebam dacă nu era cumva vreo greșeală. Nu așa ar fi trebuit să fie lumea. Poate că mă născusem pe planeta greșită? Obișnuiam să le spun celor din familie despre visurile pe care le aveam despre o lume diferită, despre un loc diferit, unde oamenii erau mereu buni și fericiți, un loc unde totul era posibil.

„Poți să spui că sunt un visător. Dar nu sunt singurul.“

JOHN LENNON

Pândind în umbră

— Mami, ce e în spatele tuturor lucrurilor? întrebam eu adesea.

În absența unui răspuns satisfăcător și în ciuda vârstei mele fragede, m-am orientat către *Biblia copiilor*. Aveam oare să găsesc răspunsuri rezonabile în această carte mare? Dar, până la urmă, doar mi-a accentuat confuzia.

Curând, mi-am dat seama că adulții din jurul meu nu-mi apreciau curiozitatea și dorința de cunoaștere. Categorie, nu se puteau ridica la același nivel cu o Rază de Soare fericită.

Îmi amintesc o seară de când aveam 9 ani și nu puteam să adorm. Simțeam un fel de „greutate” în lume și ideea aceasta mă frământa. Mi-am întors perna de cinci ori încercând să-mi găsesc somnul în confortul patului. Lampa mică de veghe pe care o aveam lângă pat crea un tipar de umbre stranii în cameră. Gândurile îmi rătăceau. „Cine sunt eu, de fapt? Ce se întâmplă când mor? Cum ar fi dacă ar muri mami și tati? Ei nu pot să moară! Și dacă soarele n-ar mai străluci mâine?” Până la urmă, am început să plâng de toate aceste mistere, pe care pur și simplu nu le înțelegeam. M-am furișat în vârful picioarelor până la bucătărie, unde mama stătea la masa plină de un teanc de hârtii de la bancă.

— O, nu, Lisa, nu mai plânge! a zis ea de îndată ce m-a văzut.

— Mi-e așa de frică, mami! am răspuns eu. Și sunt așa de tristă că într-o zi tu ai să mori.

Mama mi-a răspuns pe un ton blând:

— O, iubita mea, nu ar trebui să fii deloc supărată. Gândește-te ce norocoși suntem; sunt atât de mulți copii în lume care nu au nici mâncare, nici un acoperiș deasupra capului – nu avem

motive să plângem! Nu te mai gândi la lucrurile astea și vei vedea că viața va fi mult mai ușoară.

„Nu te mai gândi, iar viața va fi mult mai ușoară...” Sfatul bine intenționat al unei mame iubitoare către micuța ei Rază de Soare. Am încercat cât am putut de bine să țin la distanță aceste întrebări imense și inevitabile. Dar mi se părea fără sens după un timp, oricum. Ori de câte ori puneam întrebări inconfortabile, eram imediat respinsă. În schimb, cu cât zâbeam mai mult, cu atât primeam mai multe zâmbete. Încet, dar sigur, mi-am dezvoltat o strategie ca să captez atenția, iubirea și grija pe care oricine și le dorește. Am urmat pur și simplu sfatul adulților, am încetat să mai pun întrebări și am început să le împlinesc așteptările cu privire la felul în care ar trebui să fie fetița lor Rază de Soare. Radiantă. Strălucitoare. Efervescentă. Nu era greu. Până la urmă, nu degeaba mi se spunea Micuța Rază de Soare. Râsetele și fericirea îmi ieșeau cu ușurință. Curând, am învățat să ignor și să neg cealaltă parte din mine.

Fetița cea cuminte

La scurt timp după ce am împlinit 13 ani, ne-am mutat de la țară în marele oraș Gothenburg. Mama fusese avansată din nou la bancă și acum era manager. Lucra multe ore și călătorea mult. Pentru a-și susține soția și fiicele cât mai bine posibil, tata își scurtase programul de lucru ca profesor și devenise un tată cu jumătate de normă casnic. Aceasta era o alegere unică în anii 1980 și îl admiram pentru curajul lui de a sparge regula și de a alege ceea ce considera el că este cel mai bine pentru familia

noastră. Tata devenise raiul meu de siguranță. Era mereu prezent când eu și sora mea veneam acasă după-amiaza, ne ajuta la teme și avea timp să ne întrebe cum ne-am petrecut ziua.

În timpul liceului, au avut loc câteva evenimente care au schimbat destul de dramatic echilibrul și energia din familia noastră. Unul a fost când bunica mea cea iubită a suferit un atac cerebral brusc. Într-o zi, la supermarket, a căzut la pământ chiar în fața mea și nu și-a mai revenit. Tata și-a folosit mai toată puterea pentru a o îngriji pe mama sa bolnavă.

În aceeași perioadă, mama a primit o ofertă pentru o nouă poziție de prestigiu, la Stockholm, la cinci ore de mers cu mașina depărtare de Gothenburg. Oferta era prea bună ca să poată fi refuzată, astfel încât părinții mei au decis ca ea să o accepte. Sora mea, care tocmai terminase liceul, s-a mutat cu ea. Mama venea acasă la sfârșit de săptămână, dar de cele mai multe ori eram doar eu cu tata în imensa noastră casă.

Curând după ce mama și sora mea s-au mutat, părinții mei au trebuit să se confrunte cu niște probleme grave pe care au ales să nu le împărtășească fiicelor lor. Și-au folosit tot timpul și efortul ca să încerce să rezolve această problemă, în paralel păstrând aparențele și prefăcându-se față de mine și de Camilla că totul e în regulă. Nu era. Chiar nu era. Își afixau măștile fericite așa cum facem cu toții când trecem printr-o mare luptă, dar, la fel ca cei mai mulți dintre copii, noi percepeam stresul pe care îl trăiau ei. Cred că atmosfera tristă și energia grea din acea perioadă deveniseră chiar mai evidente când casa nu era plină de zgomotul și gălăgia normale ale unei familii mai mari. Eram confuză. Nu primeam niciun răspuns destul de bun când

Îl întrebam pe tata ce se întâmplă. Dimpotrivă, eram întâmpinată cu bine exersatul „Totul este bine!“.

Tatăl meu grijuliu și sensibil dorea să mă protejeze și să mă scutească de povara grijilor oamenilor mari. Problema era că eu tot îmi dădeam seama de ele. Iar acest lucru deschidea ușa către propriile mele estimări și concluzii. Poate era vina mea? Am început să cred că toată povara aceea pe care o simțeam era cu adevărat a mea și o mare greutate a început să mi se așeze pe piept. Micuța Rază de Soare începea să-și piardă sclipirea.

Tot mai des, tata își petrecea serile în fața televizorului, iar eu mi le petreceam singură cu gândurile mele în camera mea. Singurele mele tovarășe au devenit miliardele de întrebări fără răspuns din capul meu, iar în inima mea adăsta numai tristețea profundă pe care tata făcea tot ce putea să o ascundă. Se străduia din greu să se adune și să afișeze o față curajoasă în timpul cinei sau când mă ajuta la teme pentru școală, dar nu putea să ascundă faptul că ceva nu este bine. Singurele momente în care se ilumina și vedeam o licărire în ochii lui erau când îi arătam ce rezultate bune aveam la școală. În sfârșit, găsisem o cale să-l scot de sub acea apăsare, pentru o clipă măcar!

Acest lucru m-a motivat să iau școala foarte în serios; am devenit absorbită de activitățile școlare. Nu eram mulțumită dacă nu luam 10 pe linie. Prietenii mei de la școală începuseră să bea și să folosească acte de identitate false ca să intre în cele mai grozave cluburi din oraș. Eu nu eram rebelă nici măcar puțin; am refuzat fiecare invitație de a mă alătura lor, așa cum trebuie să faci o față cuminte. Să fiu o fată cuminte a devenit strategia mea de a-l face fericit pe tata din nou.

Mulți adulți mă mângâiau pe cap și-mi spuneau ce fată cuminte sunt și de fiecare dată mă simțeam atât de mândră! Găsisem încă o cale ca să mă fac văzută, la fel cum eram văzută înainte, când zâmbeam și râdeam. Micuța Rază de Soare continua să radieze de fericire, chiar și când nu se simțea foarte fericită, iar acum făcea un mare efort ca să iasă totul bine. Îmi păstram camera impecabil de curată, învățam din greu și luam 10 la fiecare test și ajungeam mereu la timp la orele de dans. Găteam, făceam pâine, mă îmbrăcam frumos și aveam grijă de prietenii și de familia mea.

Am constatat că, dacă făceam totul bine, multe dintre gândurile ciudate și energia apăsătoare care mă împovărau păreau să se disipeze. Fugeam: fugeam de grijile mele, de grijile părinților mei și de toate grijile lumii. Să am reușite excelente la școală, să fiu cuminte și să fac ce trebuie erau lucrurile care îmi îndeplineau două scopuri importante: eram validată și nu trebuia să mă mai gândesc. Acestea au devenit strategii pe care le-am rafinat și le-am folosit mulți, mulți ani. Fără să-mi dau seama, am crescut-o până la perfecțiune pe Micuța Rază de Soare.

Pe dinafară, totul era imaginea perfecțiunii. Reușeam aproape în tot ce făceam și continuam să fiu campioană la a fi fetița drăgălașă, fericită și bună. Dar începusem să mă simt și inconfortabil. Simțeam un fel de apăsare care creștea, ajungând mai târziu să devină o parte ascunsă, dar firească, din mine. Am învățat să o ignor, urmând sfatul favorit al mamei mele – în capul meu îi auzeam vocea: „Lisa, te rog, nu te mai gândi atâta, nu îți face bine, draga mea.” Însă un singur dig nu poate să țină apa un timp prea îndelungat.

Privind în urmă, înțeleg că aproximativ în acea perioadă mi-am început cursa prin viață – un maraton fără sfârșit în care fugeam de apăsare. Poate că sentimentele grele ar dispărea dacă aș alerga destul de repede și de departe? Iar dacă alerg doar în direcția corectă și pe cărarea galbenă, ca Dorothy, atunci într-o zi aș ajunge la linia de finiș și viața va fi bună toată! Fără să-mi dau seama, acesta era planul meu: să împlinesc așteptările tuturor și să reușesc în viață.

„Nu ne oprim din joacă pentru că îmbătrânim;
îmbătrânim pentru că ne oprim din joacă.“

GEORGE BERNARD SHAW